

Sygn. akt III AUa 1048/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz (spr.) SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015 r. w Lublinie

sprawy J. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o nauczycielskie świadczenie kompensacyjne

na skutek apelacji wnioskodawcy J. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 10 października 2014 r. sygn. akt IV U 692/14

oddala apelację.

Jacek Chaciński Małgorzata Pasek Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

Sygn. akt III AUa 1048/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w B. odmówił J. J. przyznania nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego podnosząc, że wnioskodawca nie udowodnił 20 - letniego okresu pracy w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. Nr 97, poz. 800 ze zm.), wykonywanej w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć. Organ rentowy przyjął, że do dnia rozwiązania stosunku pracy, tj. do 28 lutego 2014 r. wnioskodawca udowodnił 12 lat, 4 miesiące i 3 dni pracy, o której mowa powyżej. Do wskazanego stażu ZUS nie zaliczył okresów pracy wnioskodawcy, jako nauczyciela od 8 maja 1983 r. do 31 sierpnia 1990 r. w punktach katechetycznych kościołów oraz od 1 września 2009 r. do 31 sierpnia 2010 r. w Placówce Opiekuncho - Wychowawczej (...) w T..

W odwołaniu od tej decyzji J. J. domagał się przyznania spornego świadczenia wywodząc, że świadcząc pracę w punktach katechetycznych kościołów oraz w placówce (...), spełnił warunki do jego uzyskania. Podniósł, że orzecznictwo Sądu Najwyższego zalicza punkty katechetyczne do placówek oświatowo - wychowawczych. Wskazał, że praca nauczyciela religii nie może być inaczej traktowana do potrzeb emerytury nauczycielskiej, a inaczej dla nabycia prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego. Dodał, że w decyzji z czerwca 2013 r. uzyskał potwierdzenie organu rentowego, iż brakuje mu jeszcze około pół roku stażu nauczycielskiego, a za miesiące marzec i kwiecień 2014 r. organ rentowy wypłacił mu wskazane świadczenie.

W odpowiedzi ZUS wniósł o oddalenie odwołania, argumentując w jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 10 października 2014 r., sygn. akt IV U 692/14 oddalił odwołanie. Swoje rozstrzygnięcie Sąd oparł na następujących podstawach faktycznych i prawnych.

J. J., ur. (...), od 8 maja 1983 r. do 1 września 1990r. w pełnym wymiarze czasu pracy nauczał religii, jako katecheta w punktach katechetycznych w K. (od 8 maja 1983 r. do 20 czerwca 1984r.), w M. (od 20 czerwca 1984 r. do 25 czerwca 1988 r.) i w A. (od 25 czerwca 1988r. do 31 sierpnia 1990 r.). Następnie w okresie od 1 września 2009r. do 31 sierpnia 2010r. był zatrudniony w wymiarze 1/2 etatu w Placówce Opiekuńczo - Wychowawczej (...), prowadzonej przez (...)w T., na stanowisku wychowawcy – katechety, gdzie nauczał religii dzieci i młodzież w wieku od 3-4 lat do 18 lat.

W dniu 12 lutego 2014 r. zgłosił w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego.

W odpowiedzi organ rentowy wydał skarżoną obecnie decyzję.

Nie było sporne między stronami, że wnioskodawca w dniu(...) spełnił przesłanki wskazane w art. 4 ust. 1 pkt 1, 2 zdanie pierwsze i 3 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, to jest ukończył 55 lat, legitymował się 30 - letnim okresem składkowym i nieskładkowym i rozwiązał stosunek pracy. Kwestią sporną było, czy wnioskodawca spełnił warunek wskazany w art. 4 ust. 1 pkt 2 zdanie drugie tej ustawy, to jest czy posiada 20 lat pracy w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie jest zasadne. Sąd wskazał, że zakres art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych obejmuje trzy grupy jednostek: pierwsza to przedszkola, druga - szkoły i trzecia - placówki kształcenia ustawicznego i placówki, o których mowa w art. 2 pkt 5 i 7 ustawy o systemie oświaty. Dodał, że art. 2 pkt 5 i 7 ustawy o systemie oświaty stanowi, że system oświaty obejmuje:

- młodzieżowe ośrodki wychowawcze, młodzieżowe ośrodki socjoterapii, specjalne ośrodki szkolno-wychowawcze oraz specjalne ośrodki wychowawcze dla dzieci i młodzieży wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy i wychowania, a także ośrodki umożliwiające dzieciom i młodzieży, o których mowa w art. 16 ust. 7, a także dzieciom i młodzieży z upośledzeniem umysłowym z niepełnosprawnościami sprzężonymi realizację odpowiednio obowiązku, o którym mowa w art. 14 ust. 3, obowiązku szkolnego i obowiązku nauki (pkt 5);

- placówki zapewniające opiekę i wychowanie uczniom w okresie pobierania nauki poza miejscem stałego zamieszkania (pkt 7).

Przywołując poglądy judykatury, w szczególności stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyroku z dnia 3 lutego 2012 r., II UK 126/11 (OSNP 2013/1-2/15) oraz pogląd Trybunału Konstytucyjnego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 czerwca 2013 r., SK 49/12 (OTK-A 2013/5/56), Sąd Okręgowy stwierdził, że uprawnienia do świadczenia kompensacyjnego należą się wyłącznie nauczycielom, wychowawcom i innym pracownikom pedagogicznym zatrudnionym w placówkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, praca wnioskodawcy polegająca na nauczaniu religii w punktach katechetycznych w okresie od 8 maja 1983 r. do 31 sierpnia 1990 r. oraz w Placówce Opiekuńczej (...) w T. w okresie od 1 września 2009 r. do 31 sierpnia 2010 r. nie może być zaliczona do szczególnego stażu wymaganego do przyznania spornego świadczenia, ponieważ nie jest pracą w jednostkach wymienionych w art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych. Sąd podniósł, że punkty katechetyczne Kościoła nie są żadną z wymienionych wyżej jednostek, w szczególności nie są szkołami niepublicznymi o uprawnieniach szkół publicznych. Z kolei Placówka Opiekuńczo - Wychowawcza (...) w T. nie jest placówką kształcenia ustawicznego. W zakresie realizowanych zadań, nie odpowiada też młodzieżowym ośrodkom wychowawczym, młodzieżowym ośrodkom socjoterapii, specjalnym ośrodkom szkolno-wychowawczym oraz specjalnym ośrodkom wychowawczym dla dzieci i młodzieży wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy i wychowania. Nie jest też ośrodkiem umożliwiającym dzieciom i młodzieży, o których mowa w art. 16 ust. 7 (dzieci i młodzież upośledzona umysłowo w stopniu głębokim) oraz dzieciom i młodzieży z upośledzeniem umysłowym z niepełnosprawnościami sprzężonymi, realizację odpowiednio obowiązku, o którym mowa w art. 14 ust. 3 (dziecko w wieku 5 lat jest obowiązane odbyć roczne przygotowanie przedszkolne w przedszkolu, oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej lub w innej formie wychowania przedszkolnego), obowiązku szkolnego i obowiązku nauki (art. 2 pkt 5 ustawy o systemie oświaty). Sąd Okręgowy dodał, że placówka (...) nie jest również placówką zapewniającą opiekę i wychowanie uczniom w okresie pobierania nauki poza miejscem stałego zamieszkania (art. 2 pkt 7 ustawy o systemie oświaty). Zdaniem tego Sądu, wskazana placówka jest domem dziecka, w którym dzieci i młodzież przebywają na co dzień, ale uczęszczają do szkół położonych w innych miejscowościach. Odpowiada ona bardziej placówce opiekuńczo - wychowawczej, o której mowa w art. 93 ust. 1 pkt 1 ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2013 r., poz. 135 ze zm.).

Dodatkowo Sąd wskazał, że przepis art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2013 r., poz. 1169 ze zm.), w świetle którego do nauczycieli i wychowawców zatrudnionych w szkołach i innych placówkach oświatowo-wychowawczych oraz placówkach opiekuńczo-wychowawczych prowadzonych przez kościelne osoby prawne, a także świeckich nauczycieli w niższych seminariach duchownych, stosuje się prawa i obowiązki ustalone dla nauczycieli i wychowawców zatrudnionych w państwowych szkołach i placówkach oświatowo-wychowawczych oraz opiekuńczo-wychowawczych, ma charakter ogólny dlatego przy jego wykładni musi być uwzględniana, jako szczególna, ustawa o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych.

Odnośnie dokonanej przez ZUS wypłaty wnioskodawcy spornego świadczenia za miesiące marzec i kwiecień 2014 r., Sąd podkreślił, że została ona dokonana bez wydania wymaganej decyzji przyznającej prawo do świadczenia kompensacyjnego i wynikała z błędu organu rentowego, a zatem nie wpływa na prawo wnioskodawcy do spornego świadczenia. Mając to na uwadze, Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak wyżej.

Apelację od tego wyroku wywiódł wnioskodawca J. J., zaskarżając wyrok w całości i domagając się jego uchylenia oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji, ewentualnie uchylenia wyroku w całości wraz z poprzedzającą go decyzją organu rentowego i przekazania sprawy bezpośrednio organowi rentowemu do ponownego rozpoznania. Ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu poniesionych kosztów postępowania. Apelujący zarzucił temu orzeczeniu naruszenie:

- art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (j.t.: Dz.U. z 2013r. poz. 1169 ze zm.) na skutek jego błędnej wykładni i niezastosowania;
- art. 19 wskazanej wyżej ustawy na skutek jego niezastosowania;
- art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych na skutek jego błędnej wykładni;

- art. 4 ust. 1 ustawy nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych poprzez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, z którego wynika że wnioskodawca spełnia przesłanki do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego;
- art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (Dz.U. z 2005r., Nr 231 poz. 1965j.t.) poprzez jego niezastosowanie;
- art. 20 ust. 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania poprzez jego niezastosowanie;
- art. 12 Konkordatu między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską z dnia 28 lipca 1993 r. (Dz. U. z dnia 23 kwietnia 1998 r.).

W obszernym uzasadnieniu apelujący podniósł, że przepisy Konkordatu między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską mają pierwszeństwo w razie kolizji z ustawami. Następnie wskazał, że nauczanie religii w szkole i innych placówkach, w tym w punktach katechetycznych, traktowane jest jednakowo przez Konkordat oraz ustawę o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego, zatem wnioskodawca, nauczając religii w punktach katechetycznych i placówce opiekuńczo – wychowawczej, spełnił warunek, o którym mowa w art. 4 ust 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych. Apelujący podniósł ponadto, że Sąd pierwszej instancji niezasadnie przywołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2012 r., II UK 126/11 (OSNP 2013/1-2/15) dotyczący kwestii zaliczenia pracy w charakterze instruktora praktycznej nauki zawodu do stażu, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych. Zdaniem skarżącego, wskazany wyrok nie ma odniesienia do sytuacji osób duchownych, uczących religii. Dalej autor apelacji podniósł, że ustawa o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych dyskryminuje osoby uczące religii ze względu na rozróżnianie pracy w punktach katechetycznych i ośrodka opiekuńczo-wychowawczym od pracy w szkole publicznej, tymczasem są to sytuacje analogiczne. Apelujący dodał, że rozliczenie okresów zatrudnienia wnioskodawcy, dokonane przez organ rentowy w ostatecznej decyzji z dnia 17 czerwca 2013 r., winno stanowić podstawę do wydania kolejnej decyzji. Do apelacji jej autor załączył kopie dokumentacji zatrudnienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i z tych względów podlegała oddaleniu. Sąd Okręgowy wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie.

Na wstępie stwierdzić należy, że chybione są zarzuty apelacji odnoszące się do przepisów art. 19 i art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej; art. 6 ust. 1 art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania oraz art. 12 Konkordatu między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską. Podstawą żądania wnioskodawcy J. J. na gruncie tej sprawy była ustawa z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. Nr 97, poz. 800 ze zm.) – przywoływana dalej jako „ustawa kompensacyjna”. Wskazana ustawa w sposób wyczerpujący reguluje kwestię przyznawania nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych, z kolei przepisy ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, czy Konkordatu, w żadnej mierze nie odnoszą się do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, zatem w ogóle nie znajdowały zastosowania w tej sprawie. Stąd wniosek apelującego, że Sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia przepisów wskazanych wyżej aktów prawnych, jest chybiony.

Sąd drugiej instancji nie stwierdził również obrazy przepisów art. 2 pkt 1 oraz art. 4 ust. 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych.

Art. 4 ust. 1 tej ustawy określa warunki uprawniające do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego. Jednym z tych warunków jest legitymowanie się 20 – letnim stażem wykonywania pracy nauczycielskiej w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 tej ustawy, w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć. Zgodnie z art.

2 pkt 1, użyte w ustawie określenie „nauczyciel” oznacza bowiem nauczycieli, wychowawców i innych pracowników pedagogicznych zatrudnionych w:

a) publicznych i niepublicznych przedszkolach,

b) szkołach publicznych i niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych,

c) publicznych i niepublicznych placówkach kształcenia ustawicznego i placówkach, o których mowa w art. 2 pkt 5 i 7 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U.2004.256.2572).

Przepis art. 2 ustawy o systemie oświaty w punkcie 5 i 7 wymienia: placówki młodzieżowe ośrodki wychowawcze, młodzieżowe ośrodki socjoterapii, specjalne ośrodki szkolno-wychowawcze oraz specjalne ośrodki wychowawcze dla dzieci i młodzieży wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy i wychowania, a także ośrodki umożliwiające dzieciom i młodzieży, o których mowa w art. 16 ust. 7, a także dzieciom i młodzieży z upośledzeniem umysłowym z niepełnosprawnościami sprzężonymi realizację odpowiednio obowiązku, o którym mowa w art. 14 ust. 3, obowiązku szkolnego i obowiązku nauki; placówki zapewniające opiekę i wychowanie uczniom w okresie pobierania nauki poza miejscem stałego zamieszkania.

Analiza cytowanych przepisów wskazuje, że ustawa kompensacyjna ogranicza zakres placówek, w których świadczona jest praca nauczycielska, zarówno w stosunku do zapisów art. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz.U.2014.191 j.t.), jak też wobec art. 2 ustawy o systemie oświaty.

W rozpoznawanej sprawie spór dotyczył właśnie kwestii spełnienia przez wnioskodawcę warunku określonego w art. 4 ust. 1 pkt 2 zdanie drugie ustawy kompensacyjnej, to jest legitymowania się 20 – letnim stażem pracy w punktach, o których mowa w art. 2 pkt 1 tej ustawy.

W ocenie Sądu drugiej instancji, Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że J. J. nie spełnił powyższej przesłanki, ponieważ nie legitymuje się 20 – letnim stażem pracy nauczycielskiej w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1. Nie ulega wątpliwości, że w spornych okresach wnioskodawca zatrudniony był w punktach katechetycznych oraz w placówce opiekuńczej (domu dziecka), które to placówki nie zostały wymienione w art. 2 pkt 1 cytowanej ustawy, ani też w art. 2 pkt 5 i 7 ustawy o systemie oświaty.

Nie jest trafne stanowisko apelującego, że przy ubieganiu się o nauczycielskie świadczenie kompensacyjne, znaczenie ma tylko rodzaj pracy, a więc praca skarżącego jako nauczyciela religii, a nie status zatrudniającego wnioskodawcę pracodawcy. Analiza art. 4 ust. 1 przywołanej ustawy nie pozostawia wątpliwości, że dla uzyskania nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego nie wystarcza posiadanie statusu nauczyciela w rozumieniu przepisów Karty Nauczyciela, lecz wymagane jest ponadto wykonywanie pracy w placówkach wymienionych w art. 2 pkt 1 ustawy kompensacyjnej. Zatem w sytuacji, gdy wnioskodawca nie pracował w jednym z podmiotów szczegółowo wymienionych w art. 2 pkt 1 ustawy kompensacyjnej, nie nabył prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, nawet jeśli wykonywał pracę nauczyciela w rozumieniu Karty Nauczyciela.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo przywołał w tym zakresie orzecznictwo sądowe, w szczególności wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2012 r., II UK 126/11 (OSNP 2013/1-2/15), w którym Sąd Najwyższy wskazał, że praca w charakterze instruktora praktycznej nauki zawodu nie można zaliczyć do okresu wymaganego do nabycia nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, jeżeli nie wykonywał jej jako nauczyciel w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 tej ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych. Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego w sposób jednoznaczny odnosi się do kwestii kwalifikowania pracy nauczycieli do szczególnego stażu, o którym mowa w art. 2 pkt 1 omawianej ustawy.

Sąd Apelacyjny w pełni powyższe stanowisko podziela, nie znajduje przy tym powodów, dla których nie można wskazanej tezy odnieść do pracy nauczycieli (w tym osób duchownych) uczących religii. Zarówno w przywołanej sprawie, zawisłej przed Sądem Najwyższym, jak też na gruncie niniejszej sprawy chodzi o wykładnię tego samego

przepisu, to jest art. 4 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 2 pkt 1 ustawy z 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych. Skoro zaś ustawa kompensacyjna nie różnicuje sytuacji prawnej osób ubiegających się o świadczenie, w zależności od tego czy uczą przedmiotów świeckich czy religii, to odniesienie tezy zawartej w przywołanym ostatnio wyroku Sądu Najwyższego do nauczycieli uczących religii (w tym osób duchownych), jest jak najbardziej zasadne.

Nie jest uprawniony pogląd apelującego, jakoby ustawodawca poprzez art. 4 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 2 pkt 1 ustawy kompensacyjnej dyskryminował osoby duchowne uczące religii. Jak już wyżej wspomniano, wskazany przepis nie zawiera ograniczeń podmiotowych w nabywaniu uprawnienia do świadczenia kompensacyjnego, lecz wprowadza ograniczenie o charakterze wyłącznie przedmiotowym – dotyczące nauczania w konkretnych placówkach. Tak samo na gruncie wskazanego przepisu traktowani są zatem nauczyciele przedmiotów świeckich, jak też katecheci (w tym osoby duchowne).

Nie można też podzielić stanowiska apelacji, w świetle którego przyjęcie przez organ rentowy w decyzji z dnia 17 czerwca 2013 r., że wnioskodawca posiada 19 lat, 6 miesięcy i 15 dni pracy w punktach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy kompensacyjnej, winno stanowić podstawę do wydania kolejnej decyzji w sprawie spornego świadczenia. Faktem jest, że organ rentowy w pierwszej decyzji odmawiającej spornego świadczenia (tj. w decyzji z dnia 17 czerwca 2013r.) popełnił błąd polegający na tym, że zaliczył do stażu pracy, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy kompensacyjnej, pracę wnioskodawcy w wymiarze 19 lat, 6 miesięcy i 15 dni. Jest to oczywiście ustalenie, które nie znajduje oparcia w stanie faktycznym i prawnym sprawy, a zatem nie może zasługiwać na aprobatę. Tym bardziej nieuprawnione byłoby powielanie tego wadliwego ustalenia w kolejnych decyzjach organu rentowego i argumentowanie, że był on związany takim błędnym ustaleniem.

Należy zwrócić uwagę na kolejny błąd organu, polegający na wypłacie wnioskodawcy świadczenia za miesiące marzec i kwiecień 2014 r., co nastąpiło bez podstawy prawnej. Niewątpliwie nie została wydana żadna decyzja przyznająca wnioskodawcy wskazane świadczenie, zatem zostało ono wypłacone, mimo, że nie zostało przyznane. Wypłatę wnioskodawcy świadczenia w sytuacji, gdy nie nabył on do takiego świadczenia uprawnień, należy ocenić tym bardziej negatywnie, że nauczycielskie świadczenia kompensacyjne – stosownie do art. 6 ustawy kompensacyjnej - są finansowane z budżetu państwa.

W tym miejscu stwierdzić należało, że Sąd drugiej instancji oddalił wniosek dowodowy odwołującego o przesłuchanie wskazanych tam osób na okoliczność wydanych decyzji i poleceń oraz okoliczności wypłaty spornego świadczenia i procedur obowiązujących w Zakładzie na wypadek błędnego dokonania wypłaty, ponieważ kwestie powyższe nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Reasumując, stwierdzić należało, że Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny zaskarżonej w tej sprawie decyzji ZUS z dnia 5 maja 2014 r. Skoro J. J. w dacie składania wniosku o nauczycielskie świadczenie kompensacyjne nie legitymował się 20 – letnim stażem pracy w placówkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 tej ustawy, to nie spełnił kumulatywnie wszystkich warunków uprawniających do przyznania nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego. Oddalając odwołanie wnioskodawcy od zaskarżonej decyzji, Sąd pierwszej instancji nie naruszył zatem żadnego z powołanych w apelacji przepisów.

Z tych względów i na mocy powołanych powyżej przepisów oraz na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.